GENERALINIO ADVOKATO YVES BOT IŠVADA, pateikta 2011 m. sausio 27 d.[1]

1. Šis apeliacinis skundas susijęs su apskaičiuojant antidempingo muitus taikomomis nuostatomis, kai nagrinėjamas produktas importuojamas iš ne rinkos ekonomikos valstybės.

2. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 384/96[2] Europos Komisijai ir Europos Sąjungos Tarybai suteikta teisė skirti pinigines sankcijas įmonei, kuri importuoja į Europos bendriją dempingo kaina, t. y. bendrai kalbant, parduoda nagrinėjamą produktą mažesne kaina, nei jis parduodamas šios įmonės vidaus rinkoje.

3. Pagal pagrindinį reglamentą tokia praktika gali būti baudžiama tik jei įvykdytos šios dvi sąlygos: pirma, nagrinėjamas produktas parduodamas Bendrijoje už mažesnę nei vadinamoji „normalioji“ kaina ir, antra, šia praktika Bendrijai daroma žala.

4. Tikrinant pirmą sąlygą būtina palyginti kainas, kuriomis nagrinėjamas produktas parduodamas Bendrijoje, t. y. eksporto kainą su jo normaliąja verte. Šiam patikrinimui pirmiausia reikia nustatyti kiekvieną iš šių verčių. Pagrindiniame reglamente įtvirtini kriterijai, kuriuos reikia naudoti šiems skaičiavimams.

5. Kalbant apie normaliąją vertę, ji iš esmės atitinka kainas, kuriomis nagrinėjamas produktas parduodamas eksporto valstybėje. Vis dėlto, kai kaina negali būti žinoma ar jos neįmanoma nustatyti, nes įmonė neparduoda nagrinėjamo produkto savo valstybėje ar šioje valstybėje nėra rinkos ekonomikos, Pagrindiniame reglamente numatyti kiti kriterijai, iš kurių paskutinysis – tai kaina, mokėtina už panašų produktą Bendrijoje, apskaičiuota įskaitant protingą pelno normą.

6. Be to, Pagrindiniame reglamente reikalaujama teisingai palyginti eksporto kainą su normaliąja verte, t. y. tame pačiame prekybos grandinės etape.

1 — Originalo kalba: prancūzų.

2 — 1995 m. gruodžio 22 d. Reglamentas dėl apsaugos nuo importo dempingo kaina iš Europos bendrijos narėmis nesančių valstybių (OL L 56, 1996, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 10 t., p. 45), iš dalies pakeistas 2004 m. kovo 8 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 461/2004 (OL L 77, p. 12; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 10 t., p. 150, toliau – Pagrindinis reglamentas).

7. Šios bylos pagrindinis ginčas susijęs su šios sąlygos laikymusi.

8. Galutiniame reglamente [3] Taryba, nustatydama *Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd* (toliau – apeliantė) mokėtinus antidempingo muitus, nusprendė, kad nesant kitos svarbios informacijos nagrinėjamo produkto normalioji vertė turi būti nustatyta remiantis skunde esančiais ir iš Bendrijos pramonininkų gautais duomenimis. Taigi ji nustatė šią normaliąją vertę remdamasi gamybos, administracinėmis ir bendrosiomis sąnaudomis, įskaitant protingą pelną.

9. Vis dėlto iš gautos sumos ji atėmė tiesioginio pardavimo sąnaudas, nes apeliantė pati parduoda visus savo produktus valstybėje, kurioje yra įsteigta, o eksportuoja per „susijusias bendroves“, t. y. bendroves, kurios ją kontroliuoja arba yra jos kontroliuojamos.

10. Eksporto kaina buvo nustatyta remiantis kaina, už kurią produktą Bendrijos rinkoje parduodavo susijusios bendrovės. Vis dėlto siekdama palyginti šią eksporto kainą su normaliąja verte tame pačiame prekybos grandinės etape, t. y. etape, kai produktas palieka apeliantės gamybos grandinę, Taryba pakoregavo šią kainą atimdama procentinę dalį, lygią pardavimo sąnaudoms ir susijusių bendrovių pelnui.

11. 2009 m. rugsėjo 23 d. Sprendime *Dongguan Nanzha Leco Stationery prieš Tarybą* [4] Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismas atmetė apeliantės ieškinį, pateiktą dėl Galutinio reglamento. Jis, be kita ko, nusprendė, kad Tarybos taikytas eksporto kainos koregavimas buvo suderinamas su Pagrindiniu reglamentu.

12. Šis vertinimas yra skundžiamas šiuo apeliaciniu skundu. Apeliantė teigia, kad Pirmosios instancijos teismas, manydamas, jog normalioji vertė atitinka produktų kainą, kai jie palieka gamybos grandinę, padarė teisės klaidą. Anot apeliantės, pagal Pagrindinį reglamentą ši normalioji vertė turi būtinai atitikti kainą, kuria nagrinėjamas produktas parduodamas jo vidaus rinkoje, jeigu joje veikia rinkos ekonomika.

13. Anot apeliantės, darytina išvada, kad normalioji vertė ir eksporto kaina turi būti palygintos produkto pirmojo pardavimo

3 — 2006 m. liepos 24 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1136/2006, nustatantis galutinį antidempingo muitą ir laikinojo muito, nustatyto Kinijos Liaudies Respublikos kilmės segtuvų arba bylų aptaisų [svertinių arkinių] mechanizmų importui, galutinį surinkimą (OL L 205, p. 1, toliau – Galutinis reglamentas).

4 — T-296/06, toliau – skundžiamas sprendimas.

nepriklausomam ūkio subjektui etape, t. y. kai paskutinė susijusi įmonė parduoda produktą.

14. Todėl apeliantė priėjo prie išvados, kad Pirmosios instancijos teismas, nuspręsdamas, jog koregavimas, skirtas atimti su prekyba Bendrijos rinkoje susijusias sąnaudas, buvo suderinamas su Pagrindinio reglamento nuostatomis, kuriose numatyta pareiga teisingai palyginti, taip pat padarė teisės klaidą.

15. Šioje išvadoje pateiksiu priežastis, dėl kurių, mano nuomone, apeliantės apeliacinis skundas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

16. Nurodysiu, kad apeliantės apeliaciniu skundu nesiekiama ginčyti Pirmosios instancijos teismo vertinimo, pagal kurį normalioji vertė buvo apskaičiuota remiantis Pagrindinio reglamento nuostatomis. Apeliaciniame skunde apeliantė tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas, manydamas, kad normalioji vertė atitinka kainą, esančią tada, kai nagrinėjamas produktas palieka apeliantės gamybos grandinę, ir todėl Tarybos atliktas eksporto kainos koregavimas atitiko reikalavimą teisingai palyginti, padarė teisės klaidą.

17. Kadangi normaliosios vertės apskaičiavimo teisėtumas nėra ginčijamas ir yra aišku, kad ši normalioji vertė buvo nustatyta taip, jog ji atitiktų produkto vertę, kai šis palieka apeliantės gamybos grandinę, Tarybai negali būti priekaištaujama, kad ji pakoregavo eksporto kainą tam, kad ši būtų vertinama tame pačiame etape, t. y. ankstesniame etape, nei pradėjo veikti susijusios bendrovės, kurios užtikrina prekybą šiuo produktu.

18. Dėl šios priežasties siūlysiu Teisingumo Teismui nuspręsti, kad Pirmosios instancijos teismas, manydamas, jog ginčijamas koregavimas buvo suderinamas su pagrindiniu reglamentu, nepadarė teisės klaidos.

I — Teisinės ir faktinės aplinkybės

A — *Pagrindinis reglamentas*

19. Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 1–7 dalyse apibūdinta produkto, laikomo parduodamu dempingo kaina, normalioji vertė. Pagal šias nuostatas:

„1. Normalioji vertė paprastai yra nustatoma pagal kainas, kurias įprastomis prekybos sąlygomis moka arba turi mokėti nepriklausomi pirkėjai eksportuojančios valstybės vidaus rinkoje.

<…>

3. Jeigu įprastomis prekybos sąlygomis panašus produktas neparduodamas arba parduodamas nepakankamais kiekiais, arba kai dėl ypatingos situacijos rinkoje pardavimo rodikliai nesudaro galimybės deramai palyginti, panašaus produkto normalioji vertė nustatoma pagal jo gamybos sąnaudas produkto kilmės šalyje, pridėjus pagrįstas produkto pardavimo, bendrąsias ir administracines [administracines ir kitas bendrąsias] sąnaudas bei pagrįstą pelną, arba pagal eksporto į trečiąją valstybę įprastomis prekybos sąlygomis kainą, su sąlyga, kad tokia kaina yra tipiška. <…>

<…>

7. a) importuojant prekes iš ne rinkos ekonomikos valstybių normalioji vertė apskaičiuojama pagal trečiosios rinkos ekonomikos valstybės kainą arba apskaičiuotą vertę, arba pagal kainą, taikomą importuojant iš tokios trečiosios valstybės į kitas valstybes, įskaitant Bendriją, o jei tai neįmanoma – remiantis kuriuo nors kitu pagrįstu pagrindu, įskaitant už panašų gaminį Bendrijoje faktiškai sumokėtą arba mokėtiną kainą, kuri prireikus tinkamai pakoreguojama, kad būtų įskaičiuojamas pagrįstas pelnas.

<…>

b) atliekant su importu iš Kinijos Liaudies Respublikos, Vietnamo ir Kazachijos bei bet kurios ne rinkos ekonomikos valstybės, kuri tyrimo pradžios dieną yra [Pasaulio prekybos organizacijos (toliau – PPO)] narė, susijusius antidempingo tyrimus, normalioji vertė bus apskaičiuojama pagal straipsnio 1–6 dalis, jei remiantis vieno ar kelių gamintojų, kurių veikla turi būti tiriama, paduotais tinkamai pagrįstais skundais ir c punkte išdėstytais kriterijais ir tvarka įrodoma, kad minėtam gamintojui ar gamintojams dėl panašaus svarstomo gaminio gamybos ar pardavimo taikomos rinkos ekonomikos sąlygos. Kitais atvejais laikomasi a punkte išdėstytų taisyklių.

<…>“

20. Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 8 dalyje numatyta:

„Eksporto kaina yra kaina, faktiškai sumokėta arba mokėtina už produktą, jį parduodant eksportui iš eksportuojančios valstybės į Bendriją.“

21. Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalyje nustatyta:

„Eksporto kaina ir normalioji vertė palyginamos teisingu būdu. Šis palyginimas turi būti

atliktas tuo pačiu prekybos lygiu [tame pačiame prekybos etape], lyginant per kiek galima artimesnį laiką darytus pardavimus, atsižvelgiant į kitus skirtumus, turinčius įtakos kainų palyginamumui. Jeigu nustatytos normalioji vertė ir eksporto kaina nėra vienodo palyginamojo pagrindo, jos turi būti koreguojamos kiekvienu atveju individualiai, atsižvelgiant į besiskiriančius veiksnius, kurie, kaip tvirtinama arba įrodyta, turi įtakos kainoms ir kainų palyginamumui. Vengiama bet kokio dvigubo koregavimo, ypač dėl nuolaidų, lengvatų, parduotų produktų kiekių ar prekybos lygio [etapo]. Kai atsižvelgiama į nurodytas sąlygas [įgyvendintos visos nurodytos sąlygos], veiksniai, pagal kuriuos gali būti koreguojama, yra:

<…>

i) *Komisiniai*

Koreguojama, kai skiriasi komisiniai, mokami dėl nagrinėjamo pardavimo. Terminas „komisiniai“ yra suprantamas kaip apimantis antkainį, kurį gauna prekiautojas tuo ar panašiu produktu, jeigu tokio prekiautojo funkcijos yra panašios į komisinių pagrindu dirbančio agento funkcijas.

<…>“

B — *Faktinės aplinkybės ir Galutinis reglamentas*

22. Skundžiamo sprendimo 8–24 punktuose taip išdėstytos faktinės aplinkybės ir Galutinio reglamento turinys.

23. Apeliantė yra pagal Kinijos teisę įsteigta bendrovė, kurios buveinė yra Dongguan (Kinija). Ji gamina svertinius arkinius mechanizmus [5], naudojamus susegti lapus į segtuvus ar bylas.

24. Apeliantė parduoda visą savo produkciją įmonei *World Wide Stationery Ltd* [6] per tarpininkę *Leco Stationery Manufacturing Co. Ltd* [7], kuri yra jos pagrindinė akcininkė. WWS ir LECO įsteigtos Honkonge (Kinija). Paskui WWS perparduoda apeliantės produkciją klientams Kinijos rinkoje ir už jos ribų, taip eksportuodama į Bendriją ir kitas trečiąsias šalis.

25. 2005 m. kovo 11 d. trys Bendrijos gamintojai, Bendrijoje gaminantys daugiau nei 50 % visų SAM, pateikė skundą Komisijai. Skundą palaikė *IML Industria Meccanica Lombarda Srl*.

5 — Toliau – SAM.
6 — Toliau – WWS.
7 — Toliau – LECO.

26. Pagal Pagrindinio reglamento 5 straipsnį 2005 m. balandžio 28 d. *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* buvo paskelbtas pranešimas dėl antidempingo tyrimo procedūros, susijusios su SAM importu iš Kinijos, pradėjimo [8].

27. Per šią tyrimo procedūrą apeliantė pateikė prašymą tam, kad pagal Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies b ir c punktus gautų bendrovės, veikiančios rinkos ekonomikos sąlygomis, statusą, ir papildomai pateikė prašymą dėl individualaus vertinimo pagal to paties reglamento 9 straipsnio 5 dalį. Komisija atmetė pirmąjį prašymą, tačiau patenkino antrąjį.

28. Atlikdama tyrimą Komisija neatliko tikrinamojo vizito nei Dongguan, nei Honkonge.

29. 2006 m. sausio 26 d. Komisija priėmė Reglamentą (EB) Nr. 134/2006, nustatantį galutinį [laikinąjį] antidempingo muitą Kinijos Liaudies Respublikos kilmės svertinių arkinių mechanizmų importui į Bendriją [9]. Šiuo reglamentu ji nustatė 33,3 % laikinąjį antidempingo muitą, susijusį su apeliantės nuo 2006 m. sausio 26 d. pagamintais SAM, ir 48,1 % muitą visų kitų Kinijos kilmės SAM importui.

30. Gamintojams eksportuotojams, kurie neturėjo bendrovės, veikiančios rinkos ekonomikos sąlygomis, statuso, kaip antai apeliantė, SAM normalioji vertė buvo nustatyta pagal Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punktą remiantis patikrinta informacija, pateikta panašioje valstybėje įsteigto gamintojo. Komisija nusprendė laikinai pasirinkti Iraną.

31. SAM eksporto kaina tiek, kiek ji susijusi su už Bendrijos teritorijos įsteigtoms susijusioms bendrovėms tarpininkaujant individualiai vertinamų eksportuotojų įgyvendintu pardavimu eksportui į Bendriją, buvo nustatyta remiantis perpardavimo Bendrijos nepriklausomiems klientams kaina pagal Pagrindinio reglamento 8 straipsnio 2 dalį. Konkrečiai kalbant, apeliantės SAM eksporto kaina buvo nustatyta remiantis WWS taikoma kaina pirmajam nepriklausomam klientui Bendrijoje, atėmus 12,6 % dalį, lygią atitinkamoms išlaidoms, patirtoms tarp gamyklos ir Bendrijos sienos, t. y. išlaidos transportui, draudimui, prekių paruošimui ir taip toliau.

8 — OL C 103, p. 18.

9 — OL L 23, p. 13, toliau – Laikinasis reglamentas.

32. Pirmosios instancijos teismas toliau nurodo:

„Pagal Laikinąjį reglamentą normalioji vertė ir eksporto kainos buvo palygintos išvežimo iš gamyklos ir tame pačiame prekybos etape. Siekiant užtikrinti teisingą normaliosios vertės ir eksporto kainos palyginimą, remiantis Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalimi, buvo atsižvelgta į skirtumus, kurie, kaip buvo tvirtinama ir įrodinėjama, turėjo poveikį kainoms ir jų palyginamumui. Kalbant apie apeliantę, pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą buvo atliktas koregavimas, nes pardavimas eksportui buvo įgyvendintas tarpininkaujant susijusioms bendrovėms, įsteigtoms kitoje nei nagrinėjama šalis ar už Bendrijos teritorijos ribų. Koreguojant iš SAM eksporto kainos buvo atimta 18,6 % dalis dėl WWS pardavimo, administracinių ir kitų bendrųjų sąnaudų, 1,8 % dalis dėl šių LECO sąnaudų ir 5 % dalis dėl pagrįstos šių dviejų bendrovių pelno normos.“

33. 2006 m. sausio 24 d. Taryba priėmė Galutinį reglamentą, kuriame pritaikė 27,1 % dydžio galutinį dempingo skirtumą apeliantei ir 47,4 % dydžio skirtumą kitiems gamintojams.

34. Kalbant apie SAM normaliosios vertės apskaičiavimą, Galutiniame reglamente Taryba nustatė, kad iš naujo išnagrinėjus visą iš Irano gamintojo gautą informaciją reikėjo padaryti išvadą, jog ši informacija buvo neišsami ir (arba) prieštaringa, todėl negalėjo būti naudojama apskaičiuojant normaliąją vertę pagal Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punktą. Šiuo atžvilgiu Galutiniame reglamente nurodyta, kad dėl informacijos iš kitų trečiųjų šalių, kuriose gaminami SAM, trūkumo laikoma, jog galutinai nustatant SAM normaliąją vertę labiausiai pagrįsta remtis skunde esančia ir iš Bendrijos gamintojų gauta informacija. Be to, iš galutinio reglamento matyti, kad koregavimai buvo padaryti siekiant atsižvelgti į per tyrimą gautus patikrintus specialius duomenis, kiek jie susiję su pirminių žaliavų ir laivo nuomos kaina.

35. Eksporto kaina buvo nustatyta remiantis Laikinajame reglamente nustatytu metodu.

36. Taigi skundžiamo sprendimo 24 punkte Pirmosios instancijos teismas nurodė:

„Pagal Galutinį reglamentą normalioji vertė ir eksporto kainos buvo palygintos išvežimo iš gamyklos etape ir tame pačiame prekybos etape. Siekiant užtikrinti teisingą normaliosios vertės ir eksporto kainos palyginimą, kiek tai susiję su apeliante, atvirkščiai nei

tvirtinama 2006 m. kovo 3 d. laiško pirmuoju argumentu, buvo paliktas WWS eksporto kainos koregavimas. Bendrijos institucijos patvirtino savo poziciją, kad apeliantės santykis su LECO bei WWS buvo panašus į už komisinius dirbančio ūkio subjekto santykį. Vis dėlto išnagrinėjus 2006 m. kovo 3 d. laiške nurodytą antrąjį pagrindą, susijusį su LECO ir WWS pardavimo sąnaudų dvigubu įtraukimu į apskaitą, buvo patvirtinta, kad apskaičiuojant šias išlaidas padaryta rašybos klaida. Taip buvo sumažinta WWS pardavimo, administracinių ir kitų bendrųjų sąnaudų atskaitoma dalis nuo 18,6 iki 3,2 %. Galiausiai Bendrijos institucijos pakoregavo eksporto kainą iš jos atimdamos būtent 3,2 % dalį dėl WWS pardavimo, administracinių ir kitų bendrųjų sąnaudų, 1,8 % dalį dėl šių LECO sąnaudų ir 5 % dalį dėl pagrįstos šių dviejų bendrovių pelno normos."

C — *Skundžiamo sprendimo svarbiausi motyvai*

37. 2006 m. spalio 19 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje užregistruotu ieškiniu apeliantė pateikė prašymą panaikinti galutinį reglamentą tiek, kiek jis taikomas jai, ir priteisti iš Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

38. Grįsdama savo ieškinį, ji rėmėsi dviem pagrindais. Kaip pirmojo iš jų pirmą dalį ji nurodė, kad Galutiniu reglamentu buvo pažeista Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalis tiek, kiek institucijos palygino SAM normaliąją vertę su eksporto kaina skirtingose prekybos etapuose.

39. Apeliantės argumentai ir su jais susiję Pirmosios instancijos teismo motyvai pateikti skundžiamo sprendimo 34–53 punktuose ir išdėstyti taip:

„Dėl pirmosios pagrindo dalies, susijusios su Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies pažeidimu

— Šalių argumentai

34 Ieškovė iš esmės tvirtina, kad pakoreguodamos jos gaminamų SAM eksporto

kainą pagal tiesioginio pardavimo, administracinių ir kitų bendrųjų sąnaudas ir dėl LECO bei WWS pelną, institucijos palygino normaliąją vertę ir eksporto kainą skirtingose prekybos etapuose ir taip pažeidė Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį.

35 Pirmiausia ieškovė nurodo, kad pagal Galutinį reglamentą SAM normalioji vertė buvo nustatyta remiantis skunde esančia ir iš Bendrijos gamintojų gauta informacija. Šiuo atžvilgiu ieškovė tvirtina, kad nustatant šią vertę turėjo būti remiamasi Pagrindinio reglamento, būtent jo 2 straipsnio 1 ir 3 dalyse, nurodytaisiais principais. Pagal šias nuostatas produktų normalioji vertė turi atitikti nacionalinėje rinkoje parduodamų prekių kainą, kuri galiausiai yra didesnė nei gamybos sąnaudos pridėjus pardavimo, administracines ir kitas bendrąsias sąnaudas.

36 Grįsdama šį teiginį, ieškovė remiasi 1988 m. spalio 5 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Brother Industries prieš Tarybą* (250/85, Rink. p. 5683, 15–18 punktai), kuriame Teisingumo Teismas priėjo prie išvados, kad normaliosios vertės nustatymo tikslas – nustatyti produktą kainą, kuri būtų, jei šis produktas būtų parduodamas jo kilmės ar eksporto šalyje. Šiuo atžvilgiu ieškovė pabrėžia, kad Kinijos rinkoje gaminamų SAM pardavimo kaina yra ta, už kurią ji juos parduoda WWS, nes, kaip nurodė įvairiose per tyrimo procedūrą Komisijos pateikto klausimyno dalyse, įmonei WWS ji parduoda visą savo produkciją, neatsižvelgiant į tai, ar ši skirta Kinijos rinkai, ar eksportui.

37 Taigi, anot ieškovės, institucijos, pakoregavusios WWS eksporto kainas Pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą, t. y. atėmusios 5 % dalį dėl pardavimo, administracinių ir kitų bendrųjų sąnaudų ir 5 % dėl LECO bei WWS pelno, grąžino šias kainas į lygį, atitinkantį tą, kur šios kainos buvo Kinijoje gamybos grandinės pabaigoje, t. y. prieš patiriant pardavimo išlaidas.

38 Galiausiai ieškovė tvirtina, kad institucijos, siekdamos nustatyti normaliąją vertę, turi atskaityti ne tik dėl eksporto veiklos WWS patirtas pardavimo, administracines ir kitas bendrąsias sąnaudas, bet ir patirtas dėl šios pardavimo veiklos Kinijoje. Ieškovė priduria, kad Kinijoje nepatiria pardavimo sąnaudų, nes apsiriboja gamyba pagal WWS užsakymą.

39 Taryba, Komisija ir kitos į bylą įstojusios šalys ginčija ieškovės argumentus.

Rink. p. II-3911, 28 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką). Ši ribota teismo kontrolė apima, be kita ko, įvairių dempingo skirtumo skaičiavimo metodų pasirinkimą bei normaliosios produkto vertės nustatymą (žr. 40 punkte minėto Sprendimo *Ikea Wholesale* 41 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

— Bendrojo Teismo vertinimas

40 Pirmiausia reikia priminti, kad vertindamos prekybos apsaugos priemones institucijos turi didelę diskreciją, nes turi išnagrinėti sudėtingas ekonomines, politines ir teisines aplinkybes (2007 m. rugsėjo 27 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ikea Wholesale*, C-351/04, Rink. p. I-7723, 40 punktas ir 2008 m. liepos 8 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Huvis prieš Tarybą*, T-221/05, neskelbiamo Rinkinyje, 38 punktas).

41 Be to, iš nusistovėjusios teismų praktikos matyti, kad prekybos apsaugos priemonių srityje Bendrijos teismo vykdoma institucijų vertinimo priežiūra ribojama patikrinimu, ar buvo laikytasi procedūrinių taisyklių, ar tikslios faktinės aplinkybės, kuriomis grindžiamas ginčytinas pasirinkimas, ar nepadaryta akivaizdi klaida vertinant šias aplinkybes arba nebuvo piktnaudžiaujama įgaliojimais (žr. 2004 m. spalio 28 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Shanghai Teraoka Electronic prieš Tarybą*, T-35/01, Rink. p. II-3663, 48 ir 49 punktus ir jame nurodytą teismų praktiką ir 2006 m. spalio 4 d. Sprendimo *Moser Baer India prieš Tarybą*, T-300/03,

42 Be to, pagal teismų praktiką iš Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies teksto ir struktūros matyti, kad eksporto kaina ar normalioji vertė gali būti koreguojamos tik norint įvertinti veiksnių, kurie daro poveikį kainoms ir jų palyginimui, skirtumus (2002 m. lapkričio 21 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Kundan ir Tata prieš Tarybą*, T-88/98, Rink. p. II-4897, 94 punktas). Kitaip tariant, tai reiškia, kad koregavimo tikslas yra atkurti normaliosios vertės ir eksporto kainos simetriją, taigi tinkamai atliktas koregavimas atkuria normaliosios vertės ir eksporto kainos simetriją. Tačiau netinkamai atliktas koregavimas sukūrė normaliosios vertės ir eksporto kainos asimetriją (2009 m. kovo 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Interpipe Niko Tube ir Interpipe NTRP prieš Tarybą*, T-249/06, [Rink. p. II-383], 194 ir 195 punktai).

43 Šiomis aplinkybėmis Pirmosios instancijos teismas turi išnagrinėti klausimą, ar institucijų pasirinkto palyginimo etapo buvo laikomasi apskaičiuojant normaliąją vertę ir eksporto kainą ir vėliau patikrinti,

ar koregavimu buvo atkurta šių dviejų veiksnių palyginimo simetrija, ar, atvirkščiai, kainos buvo skirtinguose prekybos etapuose.

44 Nagrinėjamu atveju iš Galutinio reglamento 22 konstatuojamosios dalies matyti, kad Kinijos kilmės SAM normaliąją vertę ir eksporto kainą institucijos palygino tame pačiame prekybos, t. y. produktų išvežimo iš gamyklos, etape. Konkrečiau kalbant, dėl ieškovės gaminamų SAM 2006 m. kovo 3 d. laiške patikslinama, kad šių produktų normalioji vertė ir eksporto kaina buvo nustatytos iki galimo tarpinio ūkio subjekto atsiradimo pardavimo procese, t. y. anksčiau, nei LECO ir WWS pradėjo dalyvauti ieškovės gaminamų SAM pardavimo procese.

45 Be to, kalbant, pirma, apie eksporto kainą, pabrėžtina, kad ieškovė ginčija tik tai, kad ji buvo apskaičiuota pagal Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 8 dalį. Iš tiesų ieškovė ir institucijos pripažįsta, kad jos SAM eksporto kaina atitinka nepriklausomiems klientams Bendrijos rinkoje WWS taikomą kainą, kuri nurodyta 21 konstatuojamojoje Galutinio reglamento dalyje ir remiantis šioje nuostatoje įtvirtinta nuoroda – Laikinojo reglamento 41 ir 42 konstatuojamosiose dalyse.

46 Kalbant, antra, apie normaliąją vertę, ieškovė, atvirkščiai, mano, kad ši vertė turėjo būti nustatyta pagal Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 1 ir 3 dalis ir todėl turėjo atitikti jos SAM kainas, kurias taiko WWS Kinijos nacionalinėje rinkoje.

47 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad iš Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies b punkto teksto matyti, jog Kinijos kilmės produktų normalioji vertė taikant šio reglamento 2 straipsnio 1–6 dalis nustatoma tik atskirais specifiniais atvejais, kai atitinkami gamintojai, kiek tai su jais susiję, remdamiesi pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies c punkte įtvirtintais kriterijais ir procedūra, pateikė dokumentais tinkamai pagrįstą prašymą tam, kad įrodytų, jog jie veikia rinkos ekonomikos sąlygomis (šiuo klausimu žr. 2003 m. spalio 23 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures ir Zhejiang Yankon prieš Tarybą*, T-255/01, Rink. p. II-4741, 40 punktą).

48 Tačiau šiuo atveju reikia konstatuoti, kad Galutinio reglamento 14 konstatuojamojoje dalyje ieškovės prašymas, pateiktas remiantis Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies b punktu, buvo atmestas. Todėl ieškovės SAM normalioji vertė negalėjo būti nustatyta kaip

atitinkanti šių produktų kainą ieškovės nacionalinėje rinkoje, t. y. WWS taikomą kainą Kinijos rinkoje, nes buvo nustatyta, kad su SAM nebuvo vykdomos normalios prekybos operacijos.

49 Be to, reikia pabrėžti, kad šiuo klausimu ieškovės pateikta nuoroda į 36 punkte minėto Sprendimo *Brother Industries prieš Tarybą* 15–18 punktus nesvarbi nagrinėjamam atvejui. Iš tiesų, nors šiame sprendime Teisingumo Teismas nusprendė, kad institucijos teisingai apskaičiavo importuotų Japonijos kilmės produktų normaliąją vertę remdamosi platintojo nacionalinėje rinkoje taikoma perpardavimo kaina, tai buvo pagrįsta tuo, kad Japonija buvo rinkos ekonomikos šalis.

50 Taigi reikia konstatuoti, kad pagal Galutinio reglamento 17 konstatuojamąją dalį ieškovės pagamintų SAM normalioji vertė buvo pagrįstai apskaičiuota pagal Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punktą. Pagal teismų praktiką šios nuostatos tikslas yra būtent išvengti, kad būtų atsižvelgta į šalyse, kuriose nėra rinkos ekonomikos, galiojančias kainas ir sąnaudas, nes šie kriterijai nėra normalių rinkoje veikiančių jėgų pasekmė (pagal analogiją žr. 1990 m. liepos 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Neotype Techmashexport prieš Komisiją ir Tarybą*, C-305/86 ir C-160/87, Rink. p. I-2945, 26 punktą ir 1991 m. spalio 22 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Nölle*, C-16/90, Rink. p. I-5163, 10 punktą). Konkrečiai kalbant apie ieškovės SAM, iš 2006 m. kovo 3 d. laiško matyti, kad normalioji vertė buvo apskaičiuota įvertinus analogiškų Bendrijos gamintojų gamybos, administracines ir kitas bendrąsias sąnaudas bei protingą pelną. Vis dėlto jokios tiesioginio pardavimo sąnaudos negali būti įtrauktos į šį apskaičiavimą, nes, kaip ieškovė tai daug kartų pripažino, be kita ko, atsakymuose į per tyrimą Komisijos nusiųstą klausimyną ir 2006 m. birželio 6 d. laiške, LECO ir WWS buvo atsakingos už ieškovės produktų prekybą.

51 Taigi iš būdo, kuriuo buvo apskaičiuota ieškovės SAM normalioji vertė, ir būtent iš to, kad apskaičiuojant nebuvo įtrauktos pardavimo sąnaudos, matyti, jog lyginant ieškovės SAM normaliąją vertę ir eksporto kainą trūktų pusiausvyros, jei pagal Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį institucijos nebūtų atlikusios koregavimų, t. y. iš eksporto kainos nebūtų atėmusios pardavimo sąnaudų, susijusių su ieškovės SAM pardavimu Bendrijos rinkoje.

52 Todėl reikia daryti išvadą, kad institucijos, pagal Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį pakoregavusios ieškovės pagamintų SAM eksporto kainą, nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos.

53 Remiantis prieš tai išdėstytais argumentais reikia atmesti ieškinio pirmojo pagrindo pirmą dalį.“

43. Taryba prašo atmesti apeliacinį skundą ir subsidiariai – atmesti ieškinį. Ji taip pat prašo priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas.

40. Skundžiamu sprendimu Pirmosios instancijos teismas atmetė apeliantės ieškinį ir nurodė padengti savo, Tarybos ir į bylą įstojusių šalių, bendrovių *IML Industria Meccanica Lombarda Srl*, *Interkov spol. s r.o.*, *MI.ME.CA. Srl* ir *NIKO – kovinarsko podjetje, d.d., Železniki*, bylinėjimosi išlaidas.

B — *Šalių argumentai*

1. Apeliantė

II — Apeliacinis skundas

44. Grįsdama savo apeliacinį skundą apeliantė remiasi vieninteliu pagrindu, paremtu Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies pažeidimu ir neteisingu „normaliosios vertės“ sąvokos, kaip ji apibrėžta Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punkte, aiškinimu.

A — *Prašymai*

41. Šiuo apeliaciniu skundu apeliantė prašo panaikinti skundžiamą sprendimą tiek, kiek juo atmesta jos pirmojo pagrindo pirma dalis ir jai nurodyta atlyginti Tarybos ir į bylą įstojusių šalių bylinėjimosi išlaidas.

45. Apeliantė nurodo, kad skundžiamame sprendime Pirmosios instancijos teismas netinkamai išaiškino „normaliosios vertės“ sąvoką, kaip ji apibrėžta Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punkte.

42. Ji taip pat prašo panaikinti Galutinį reglamentą tiek, kiek juo jos gaminamiems SAM nustatytas didesnis muitas, nei būtų apskaičiuotas netaikant ginčijamo eksporto kainos koregavimo.

46. Ji teigia, kad šiame sprendime buvo keletą kartų patvirtinta, kad Honkonge LECO ir WWS patyrė pardavimo, administracinių ir

kitų bendrųjų sąnaudų dėl eksportui ir Kinijai skirtų prekių pardavimo, ir tai, jog byloje neginčyta aplinkybė, kad ji nepatyrė prekių pardavimo Kinijoje sąnaudų.

47. Apeliantė pabrėžia, kad skundžiamo sprendimo 50 punkte Pirmosios instancijos teismas pripažino, jog normalioji vertė buvo apskaičiuota įvertinus analogiškas Bendrijos gamintojų gamybos, administracines ir kitas bendrąsias sąnaudas bei protingą pelną.

48. Ji tvirtina, kad tame pačiame punkte Pirmosios instancijos teismas taip pat pabrėžia, jog „dėl to jokios tiesioginio pardavimo sąnaudos negali būti įtrauktos į šį apskaičiavimą, nes, kaip apeliantė tai daug kartų pripažino, be kita ko, atsakymuose į per tyrimą Komisijos nusiųstą klausimyną bei 2006 m. birželio 6 d. laiške, LECO ir WWS buvo atsakingos už ieškovės produktų prekybą“.

49. Ji tvirtina, kad šiuo teiginiu Pirmosios instancijos teismas padarė vertinimo klaidą dėl dviejų priežasčių.

50. Pirma, tai, kad LECO ir WWS buvo atsakingos už apeliantės produktų prekybą, neturėjo įtakos nustatant normaliąją vertę, nes ji yra analogiška normalioji vertė, todėl nėra pagrįsta apeliantės patirtomis sąnaudomis.

51. Antra, teiginys, kad LECO ir WWS buvo atsakingos už apeliantės produktų prekybą, yra svarbus nustatant apeliantės produktų platinimo ciklo etapą, kurio atžvilgiu pagal Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punktą nustatyta normalioji vertė buvo tikroji analogiška normalioji vertė.

52. Pirmosios instancijos teismas, aiškindamasis šiuos klausimus skundžiamo sprendimo 46-48 punktuose, blogai suprato pirmojoje instancijoje pateiktus apeliantės argumentus.

53. Taigi, atvirkščiai nei skundžiamo sprendimo 46 punkte tvirtina Pirmosios instancijos teismas, apeliantė visada teigė, kad normalioji vertė turi būti nustatyta laikantis Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punkto. Vis dėlto, siekiant nustatyti apeliantės produktų platinimo ciklo etapą, kuriame turėjo būti nustatyta analogiška normalioji vertė, reikia nagrinėti Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 1 ir 3 dalis.

54. Be to, atvirkščiai, nei teigiama skundžiamo sprendimo 49 punkte, turi būti atsižvelgiama į Sprendimą *Brother Industries prieš Tarybą*, nes juo remiantis bus įrodyta, jog pagal Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punktą nustatyta normalioji vertė turi būti analogiška normaliajai vertei, nustatytai rinkos ekonomikos sąlygomis, t. y. kad ji turi atitikti vertę, kuria produktas tiekiamas

pirmam nesusijusiam asmeniui. Taigi ji turi apimti visas platinant produktą dalyvaujančių susijusių bendrovių pardavimo, administracines ir kitas bendrąsias sąnaudas.

pardavimu susijusias pardavimo, administracines ir kitas bendrąsias sąnaudas, nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos.

55. Darytina išvada, kad jei gamintojas, įsteigtas valstybėje, kurioje nėra rinkos ekonomikos, turi susijusių bendrovių, kurios parduoda produktą vidaus rinkoje, pagal Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punktą nustatyta analogiška normalioji produkto vertė turi atitikti gamintojo ekonominio vieneto normaliąją vertę, t. y. normaliąją vertę, kuria produktas pirmą kartą tiekiamas vidaus rinkoje nesusijusiam asmeniui. Apeliantės atveju šis etapas atitinka SAM „išleidimo iš WWS“ etapą.

2. Taryba

58. Taryba primena, kad normalioji vertė buvo apskaičiuota etape, kai produktas išvežamas iš gamyklos, įvertinus gamybos, pardavimo, administracines ir kitas bendrąsias sąnaudas, patirtas iki produkto išvežimo iš gamyklos, ir protingą pelną.

56. Tačiau skundžiamo sprendimo 44 punkte Pirmosios instancijos teismas, darydamas prielaidą, kad analogiška normalioji vertė atitiko vertę etape, kai prekės palieka gamybos grandinę Kinijoje, nurodė Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punktui prieštaraujantį teiginį.

59. Ji nurodo, kad, kiek tai susiję su pardavimo, administracinėmis ir kitomis bendrosiomis sąnaudomis, remiantis iš Bendrijos gamintojų gautais ir patikrintais duomenimis buvo nustatyta, jog visa šių sąnaudų suma sudarė apie 16 %, iš kurių 5 % sudarė pardavimo sąnaudos.

57. Apeliantė daro išvadą, kad Pirmosios instancijos teismas pažeidė Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį, kai skundžiamo sprendimo 51 punkto pabaigoje ir 52 punkte nurodė, jog institucijos, pagal šią nuostatą pakoregavusios apeliantės pagamintų SAM eksporto kainą ir iš šios kainos atėmusios LECO ir WWS patirtas su eksportui skirtu

60. Ji paaiškina: kadangi apeliantė nepatyrė šių sąnaudų, institucijos į apskaičiuotą normaliąją vertę įtraukė tik apie 11 % sumą kaip administracines ir bendrąsias sąnaudas.

61. Taryba tvirtina, kad apskaičiuota normalioji vertė buvo teisingai nustatyta etape, kai produktas išvežamas iš gamyklos, atsižvelgiant į bendrovės, kuri dėl savo pardavimo vidaus rinkoje nepatiria jokių tiesioginio pardavimo sąnaudų, padėtį.

62. Be to, ji nurodo, kad institucijos nustatė eksporto kainą pagal WWS taikomas kainas pirmam nepriklausomam klientui. Ji patikslina, kad institucijos, vadovaudamosi Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktu, vis dėlto pakoregavo apeliantės taikytas eksporto kainas, nes apeliantė tiesiogiai nepardavinėjo savo produktų nepriklausomiems klientams, o visą pardavimą eksportui vykdė per dvi susijusias bendroves tarpininkes, Honkonge įsteigtas LECO ir WWS. Institucijos priėjo prie išvados, kad apeliantės ryšiai su LECO ir WWS laikytini panašiais į ūkio subjekto, dirbančio už komisinius, ryšį.

63. Taryba nurodo, kad per procesą Pirmosios instancijos teisme apeliantė užginčijo pagal Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą atliktą koregavimą, tačiau nepaneigė to, kad jos santykis su LECO ir WWS buvo panašus į operatoriaus, dirbančio už komisinius, ryšį. Ji paprasčiausiai nurodė, kad koregavimas buvo nepagrįstas, nes LECO ir WWS dalyvavo tiek vykdant pardavimą eksportui, tiek pardavimą Kinijos vidaus rinkoje.

64. Taryba primena, kad per procesą Pirmosios instancijos teisme paaiškino, jog apeliantės argumentai buvo klaidingi dėl dviejų priežasčių. Pirma, institucijos nustatė normaliąją vertę ne remdamosi apeliantės Kinijoje taikoma pardavimo kaina, bet pagal Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punktą. Antra, pagal Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punktą apeliantei nustatyta normalioji vertė neapėmė jokių tiesioginio pardavimo sąnaudų. Taigi atsirado nesutapimas tarp normaliosios vertės ir eksporto kainos, apskaičiuotos remiantis WWS taikoma kaina pirmam nepriklausomam klientui. Normalioji vertė apėmė tik sąnaudas, nustatytas tada, kai produktai išvežami iš apeliantės gamyklos, tačiau neapėmė jokių tiesioginio pardavimo sąnaudų. Eksporto kaina taip pat apėmė LECO ir WWS, kurios vykdė panašias funkcijas į ūkio subjekto, dirbančio už komisinius, pelno normą. Taryba nurodo, kad siekiant panaikinti šį nesutapimą buvo atliktas ginčijamas koregavimas pagal Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punktą.

65. Taryba nurodo, kad skundžiamame sprendime Pirmosios instancijos teismas pritarė jos argumentams. Ji tvirtina, kad apeliantės teisinė pastaba, jog Pirmosios instancijos

teismas „normaliosios vertės“ sąvokai, kaip ji apibrėžta Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punkte, nesuteikė teisingo teisinio poveikio, yra nepagrįsta.

C — *Mano vertinimas*

66. Apeliantės teiginiu, kad normalioji vertė turėjo būti nustatyta tada, kai SAM „palieka WWS“, neatsižvelgiama į neužginčytą aplinkybę, jog nagrinėjamu atveju apskaičiuota normalioji vertė neapėmė jokių pardavimo sąnaudų. Be to, šis teiginys yra nepriimtinas Pirmosios instancijos nustatytų faktinių aplinkybių apskundimas.

69. Kaip ir Taryba, manau, kad šis apeliacinis skundas turi būti atmestas dėl priežasčių, kurios susijusios su, pirma, šio apeliacinio skundo objektu ir, antra, Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalyje institucijoms įtvirtinta pareiga atlikti būtinus koregavimus siekiant teisingai palyginti normaliąją vertę ir eksporto kainą.

70. Kiek tai susiję su pirma priežastimi, t. y. šio apeliacinio skundo objektu, mano nuomone, svarbu atsižvelgti į tai, kad šis objektas yra labai apribotas.

67. Taryba priduria, kad per procesą Pirmosios instancijos teisme apeliantės nurodytu pirmuoju pagrindu nebuvo ginčijamas būdas, kuriuo remdamosi institucijos apskaičiavo Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punkte nurodytą normaliąją vertę. Konkrečiau kalbant, apeliantė netvirtino, kad institucijos pažeidė šią nuostatą, kai neįtraukė į normaliąją vertę pardavimo sąnaudų.

71. Iš tiesų savo vieninteliu pagrindu apeliantė iš esmės tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas, manydamas, jog normalioji vertė nustatoma tada, kai produktai palieka apeliantės gamybos grandinę, taip pateisinant eksporto kainos pakoregavimą siekiant teisingai palyginti šią kainą su normaliąja verte, t. y. tame pačiame prekybos etape, padarė teisės klaidą.

68. Galiausiai pastaba dėl Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalies i punkto pažeidimo turi taip pat būti atmesta, nes pagrįsta vieninteliu teiginiu, kad normalioji vertė turėjo būti nustatyta tada, kai SAM „palieka WWS“, kuris yra akivaizdžiai klaidingas.

72. Šiuo vieninteliu pagrindu apeliantė pirmiausia nesiekia įrodyti, kad skundžiamo sprendimo 44 punkte patvirtintos faktinės aplinkybės, jog nagrinėjamoje byloje normalioji vertė buvo nustatyta prieš tarpiniam ūkio

subjektui pradedant dalyvauti pardavimo procese, t. y. prieš pradedant dalyvauti LECO ir WWS, buvo klaidingos. Reikia konstatuoti, kad ji savo apeliaciniame skunde niekur nenurodė, jog šiuo Pirmosios instancijos teismo teiginiu iškraipomos faktinės aplinkybės.

73. Be to, mano nuomone, ji taip pat neginčija Pirmosios instancijos teismo teisinio vertinimo, pagal kurį Galutiniame reglamente nustatyta SAM normalioji vertė buvo apskaičiuota pagal Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punkto nuostatas.

74. Atsiliepime į ieškinį, pateiktame Pirmosios instancijos teismui, Taryba patikslino šios normaliosios vertės apskaičiavimo ypatumus. Šio atsiliepimo 9 ir 10 punktuose ji nurodė:

„9. <...> Normalioji vertė apskaičiuota produktų išvežimo iš gamyklos momentu ir apėmė gamybos, pardavimo, administracines ir kitas bendrąsias sąnaudas, patirtas produktų išvežimo iš gamyklos metu ir pagrįsto dydžio pelno norma:

— Gamybos sąnaudos: institucijos nustatė su pirminėmis žaliavomis (iš esmės plieno lakštais, plieno ritėmis, galvanotechnika ir elektra) susijusias sąnaudas, kurios sudaro apie du trečdalius visų gamybos sąnaudų, remdamosi Kinijoje egzistuojančiomis kainomis, ir iš skunde pateiktų duomenų matyti informacija ir informacija, gauta iš galimų analogiškų kitų šalių gamintojų.

— Pardavimo, administracinės ir kitos bendrosios sąnaudos: institucijos nustatė šias sąnaudas remdamosi iš Bendrijos gamintojų, kurie nurodė, kad bendra pardavimo, administracinių ir kitų bendrųjų sąnaudų suma yra apie 16 %, gautais ir patikrintais duomenimis. Tačiau institucijos iš šios bendros sumos atėmė 5 % sumą kaip pardavimo sąnaudas, nes per tyrimą buvo nustatyta, jog apeliantė neturėjo šios rūšies sąnaudų. Taigi bendra pardavimo, administracinių ir kitų bendrųjų sąnaudų dalis sudarė apie 11 %, kuri iš esmės atitiko administracines ir kitas bendrąsias sąnaudas.

— Pelnas: galiausia institucijos pridėjo 5 % pagrįsto pelno.

10. Taigi institucijos apskaičiavo normaliąją vertę produktų išvežimo iš gamyklos momentu, atsižvelgusios į bendrovės, kuri vidaus rinkoje nepatiria jokių tiesioginio pardavimo sąnaudų, padėtį.“

75. Šiame apeliaciniame skunde, kaip aš jį suprantu ir kaip jį aiškina Taryba, apeliantė neskundžia skundžiamo sprendimo 50 punkte nurodyto vertinimo, pagal kurį normalioji vertė tiek, kiek ji neapėmė jokių tiesioginio pardavimo sąnaudų, buvo nustatyta laikantis Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punkto nuostatų.

76. Kitaip tariant, šiuo apeliaciniu skundu apeliantė neskundžia šios normaliosios vertės dydžio ir būtent to, kad ši vertė buvo sumažinta 5 % remiantis tiesioginio pardavimo sąnaudomis.

77. Tokį vertinimą, atrodo, patvirtina tai, jog apeliaciniame skunde pateiktais prašymais apeliantė Teisingumo Teismo paprašė, jei šis pripažintų jos pagrindą pagrįstu ir panaikintų skundžiamą sprendimą, panaikinti Galutinį reglamentą tiek, „kiek juo jos gaminamiems SAM nustatytas didesnis muitas, nei būtų apskaičiuotas netaikant ginčijamo eksporto kainos koregavimo“.

78. Taigi šiuo apeliaciniu skundu apeliantė siekia tik eksporto kainos sumažinimo, susidarusio dėl ginčijamo koregavimo, panaikinimo, o ne naujo dempingo skirtumo nustatymo remiantis naujai įvertinta normaliąja verte ir eksporto kaina.

79. Trumpai tariant, vieninteliu apeliantės teisiniu pagrindu, pavadintu „Teisingo teisinio poveikio nesuteikimas „normaliosios vertės“ sąvokai, kaip antai ji apibrėžta Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punkte“, nesiekiama apskųsti tai, kad normalioji vertė, nustatyta atsižvelgiant į Bendrijos rinkoje už nagrinėjamą produktą mokėtiną kainą, buvo sumažinta tiesioginio pardavimo sąnaudomis.

80. Mano nuomone, šį pagrindą reikia suprasti taip, kad Pirmosios instancijos teismas turėjo, neatsižvelgdamas į tai, jog Taryba atėmė šias sąnaudas, pripažinti, kad pagal Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punktą ir minėtą Sprendimą *Brother Industries prieš Tarybą* normalioji vertė būtinai atitiko kainą, už kuria SAM buvo parduodami Kinijos rinkoje, jei ši prekyba buvo vykdoma rinkos ekonomikos sąlygomis, ir kad ši kaina būtinai apima bendrovių, kurios užtikrina

prekybą produktu, kaip antrai LECO ir WWS, pardavimo sąnaudas, nes šios bendrovės ir gamybos įmonė sudaro tą patį ekonominį vienetą.

81. Mano nuomone, šiam pagrindui negalima pritarti.

82. Žinoma, minėtame Sprendime *Brother Industries prieš Tarybą* Teisingumo Teismas nusprendė, kad gamybos ir pardavimo veiklos pasidalijimas grupės, sudarytos iš teisiškai atskirų, tačiau glaudžiai susijusių bendrovių, viduje negali pakeisti aplinkybės, kad ji iš tikrųjų yra vienas ekonominis vienetas, todėl produkto normalioji vertė turi būti nustatyta remiantis ne pardavimo kaina, kurią bendrovė gamintoja taiko bendrovei platintojai, bet ta kaina, kurią pastaroji taiko nepriklausomam ūkio subjektui.

83. Taigi gali kilti klausimas, ar atsižvelgdama į Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punkto nuostatas ir į šį sprendimą Taryba turėjo teisę sumažinti apskaičiuotą SAM normaliąją vertę tiesioginio pardavimo sąnaudas atitinkančia dalimi, remdamasi tuo, kad pati apeliantė nepatyrė savo produktų pardavimo vidinėje rinkoje sąnaudų.

84. Vis dėlto, kaip jau buvo nurodyta, šis klausimas neiškeltas šiame apeliaciniame skunde. Kaip jau nurodžiau, apeliantė neginčija to, kad SAM normalioji vertė buvo apskaičiuota pagal Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punktą.

85. Reikia pakartoti, kad apeliantės argumentuose tik nurodoma, kad Taryba, taikydama Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punktą ir vadovaudamasi Sprendimu *Brother Industries prieš Tarybą*, tariamai turėjo pripažinti, jog normalioji vertė atitiko kainą, taikomą tuo momentu, kai WWS parduoda produktus.

86. Negalima pritarti šiems argumentams, nes, mano nuomone, jie yra nekonkretūs, net prieštaringi. Apeliantė negali tvirtinti, kad Taryba nesilaikė Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punkto, nes neginčijo šio vertinimo, pagal kurį normalioji vertė, iš jos pašalinus tiesioginio pardavimo sąnaudas, buvo nustatyta pagal šią nuostatą.

87. Pirmosios instancijos teismas, atvirkščiai, nei tvirtinama apeliantės argumentuose, negalėjo neatsižvelgti į tai, kad Taryba apskaičiavo SAM normaliąją vertę tame etape, kai produktai palieka apeliantės gamybos grandinę. Įsitikinusi, kad šis vertinimas atitinka

Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 7 dalies a punktą, Taryba turėjo prisiimti visas pasekmes, susijusias su patikrinimu, ar laikytasi Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 punkte numatytų reikalavimų teisingam palyginimui atlikti.

88. Taigi prieiname prie antrojo šios išvados klausimo, susijusio su Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 punktu.

89. Iš tiesų šioje nuostatoje reikalaujama, kad institucijos teisingai palygintų eksporto kainą ir normaliąją vertę. Joje aiškiai numatyta, jog tam, kad būtų įgyvendinta ši sąlyga, šis palyginimas turi būti atliktas tame pačiame prekybos etape.

90. Nustatydama normaliąją vertę tada, kai SAM palieka apeliantės gamybos grandinę, Taryba nepadarė teisės klaidos, kai nusprendė, kad eksporto kainos koregavimas, kuris buvo atliktas atimant bendrovių, užtikrinančių prekybą šiais produktais, patirtas sąnaudas ir pelną, atitiko Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 punktą [10]. Iš tiesų tam, kad normalioji vertė ir eksporto kaina būtų palygintos tame pačiame prekybos etape, t. y. tuo momentu, kai SAM palieka apeliantės gamybos grandinę, eksporto kainą reikėjo koreguoti atimant kainos dalį, tenkančią prekybą Bendrijos rinkoje užtikrinančioms susijusioms bendrovėms.

91. Dėl šios priežasties siūlau Teisingumo Teismui atmesti šį apeliacinį skundą kaip nepagrįstą.

92. Jei Teisingumo Teismas pritars mano nuomonei, pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį apeliantė, kuri pralaimės bylą šioje instancijoje, turės padengti savo ir Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

93. Komisija turės padengti savo pačios išlaidas pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 4 dalies pirmą pastraipą.

10 — Šiuo klausimu žr. 1992 m. kovo 10 d. Sprendimo *Sharp Corporation prieš Tarybą* (C-179/87, Rink. p. I-1635, 16–19 punktus).

III — Išvada

94. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlyčiau Teisingumo Teismui priimti tokį sprendimą:

— atmesti *Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd* apeliacinį skundą dėl 2009 m. rugsėjo 23 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Dongguan Nanzha Leco Stationery prieš Tarybą* (T-296/06) kaip nepagrįstą;

— nurodyti *Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd* padengti savo ir Europos Sąjungos Tarybos bylinėjimosi išlaidas;

— nurodyti Europos Komisijai padengti savo bylinėjimosi išlaidas.